

Příběhy našich sousedů: scénář

Zpracovali: Agatha Pavelková, Václav Kulhánek, Jan Urbánek, Matěj Hanko, František Dumek

ZŠ Školní 786 Horní Slavkov

Matěj: Naše pamětnice paní Helga Weinbergerová se narodila 1. dubna 1949.

Agatha: Kdo byli vaši rodiče? Jací byli?

Pamětnice: Co se týká vzpomínek na své rodiče, tak mám velice dobrý. Mí rodiče, že jo, zažili válku. Maminka byla, že jo, pocházela tady ze Sudet. Tatínek pocházel z Beskyd. A maminka byla, že jo, na začátku války odsunutá do Německa do leteckých závodů do Thesau na ty nucený práce. Zažila vlastně bombardování Drážďan. Tenkrát měli štěstí, že je vyvezli z těch Drážďan a je to prostě nezasáhlo, že jo.

Rodiče se seznámili vlastně tady. A díky porcelánce, ke který mám ten vřelej vztah celoživotní, se poznali. Problém byl trochu v tom, že Češi si v té době nesměli brát Němky. Takže prakticky já i můj bratr jsme se narodili jako nemanželský a vlastně až po roce 51 se směli rodiče vzít. Můj tatínek nesměl navštívit babičku s dědou do té doby, dokud se nenaučil německy. Protože on neuměl německy a moje maminka neuměla česky, když se poznali, že jo.

Oba rodiče, že jo, vlastně celej život si vodpracovali v porcelánce. A vlastně ten vztah k té porcelánce jsme měli už vybudovanej. Začínal tam můj dědeček. V roce 28 a v roce 33 tam nastoupila moje maminka, že jo. Pracovaly tam i moje pratety. Věděli jsme třeba, že jsme vyráběli pro Anglii. Takovej bohatej servis anglický královně k její stříbrný svatbě.

Honza: Kde a kdy jste se narodila?

Pamětnice: Narodila jsem se tady ve Slavkově na apríla, 1. dubna. Tatínek pracoval v porcelánce. Maminky bratranec tam pro něj jel, že teda jsem se narodila, aby přijel domů. Otec to bral jako apríl a až když si pro něj přijel dědeček do továrny, tak teprve jel se na mě podívat.

Agatha: Jak vzpomínáte na svá školní léta?

Pamětnice: Mám na to teda fantastický vzpomínky. Měli jsme ve třídě oslí lavici. V rohu byla taková lavice, a pokud člověk vyrušoval, i já jsem si tam občas sedla, tak vás učitel vykázal do té oslí lavice. Ten tělocvik probíhal vlastně tak, že se lyžovalo, sáňkovalo. Sice dneska kdyby jste viděli vybavení lyží, jaký jsme měli, tak se neudržíte smíchy.

Vašek: Jak jste prožívala okupaci Československa v roce 1968?

Pamětnice: Vzpomínám si s bratrem, že jo, z toho 20. na toho 21., my jsme měli společnej pokoj v tom Nadlesí. A měli jsme okna do silnice. Bylo to možná ve 3, ve 4 ráno, že jo. Nějakej takovej děsněj rachot, tak jsme se probudili. Bratr šel teda k oknu, že jo, a no koukali jsme ven, že jo. Otevřeli jsme si okno a viděli jsme tam nákladní vozy s plachtama a i tank.

My jsme jezdili v 6 hodin do práce a v 6 hodin jsme se sešli právě u zastávky. To bylo uprostřed vesnice. Byly tam nákladáky s těma plachtama, že jo. Byli tam, slyšeli jsme rusky mluvit vojáky, že jo. Nedělalo se. Pořád se čekalo, co bude, že jo. Měli jsme zprostředkovaný

zprávy. Plakali jsme. My, co jsme měli ty rodiny, který zažily válku, že jo, tak se objevil ten strach. A já to můžu říct ze svý zkušenosti, že začne válka.

Agatha: Zažila jste během normalizace politické tlaky?

Pamětnice: A já myslím, že my jsme jako porcelánky na tom měli docela štěstí. Protože ta komunistická strana, která tam fungovala, ty členové, spousta jich byla donucená stát se těmi členy, aby si udrželi místa. Oni vás oslovovali. Oslovovali vás, že jo, ty předseda partaje a ty, jestli nechcete vstoupit do tý strany. Pak tam přijížděli občas i z okresní strany KSČ, který vás teda přesvědčovali. To se stalo i mně. Chtěli, abych kandidovala. Ale víte, v tý době se kladl dost velký důraz na rodinu. A já jsem měla tu výhodu, že jsem se tomu všemu vyhla vždycky výmluvou na to, že se věnuji výchově svých dětí. A že nemám čas na politické aktivity, jo.

Matěj: Jaké je vaše životní motto a co byste vzkázala naší generaci?

Pamětnice: Nezklamat rodiče. V dnešní situaci, že jo, když už ty rodiče nemám. Vždycky, když dělám nějaký takový závažný rozhodnutí, tak si v duchu říkám, a co by teď na to řekli tatínek a maminka. A co bych vzkázala tý dnešní generaci vaší? Abyste si vážili rodičů, prarodičů, kamarádů, protože v životě to kamarádství je z mého pohledu je to jedno z nejdůležitější věcí, který máte.

Závěrečné titulky